

สี่เ สี่ม ฮานะ

แต่รัก

และ

ความ

ทรงจำ

ของ

ฮิดารุ

.....
⑤

Suetsumuhana

*When Hitaru was
on the earth*

MIZUKI NOMURA
Illust • MIHO TAKEOKA

สี่อะสี่มูฮานะ

แต่รักและความทรงจำของอิคารุ

Story : Mizuki Nomura

Illust : Miho Takeoka

“ผู้หญิงใบกระจับปี่ใบกร บางกาไหญ่”
“เรื่องนั้นนะ ป่าเสียดายจัง
ตัวเองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

สี่เอะ
สี่มู
ฮาปะ

แต่รัก
และ
ความ
ทรงจำ
ของ
ฮีตารู

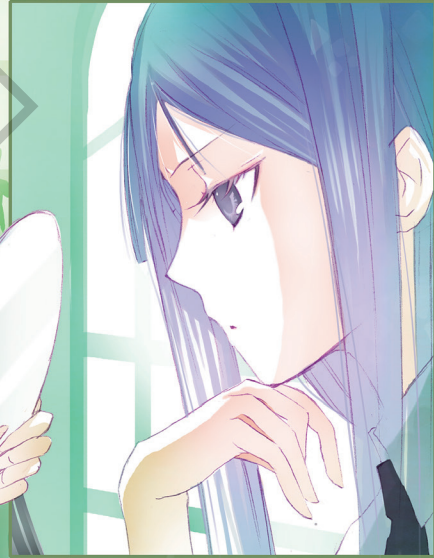
๕

Sudsumudhana
Wanathitaram
Sudsumudhana

สารบัญ

- ตอนที่ 1
พืชมงคลถิ่นเดียว ไปจัดกันข้างนอกไป! — 4
- ตอนที่ 2
ร้านคอฟฟี่เชิอบที่เต็มไปด้วยปรศนา — 38
- ตอนที่ 3
สรว่ายนำไม้ไช่ที่เกไปกับพืชมงคลสักหน่อย! — 83
- ตอนที่ 4
วิธีการดูแลเด็กพืชมงคลที่ถูกต้อง — 119
- ตอนที่ 5
เธอไม้ใช่พืชมงคลที่เหมาะสมจะควง! — 177
- ตอนที่ 6
สี่อ:สี่บอานะ: — 214
- บทส่งท้าย
ความลับที่เรสองสร้างขึ้นในฤดูร้อนนั้น — 266
- ความประ:มาทของไชง: อาชาฮิ
ไหนใครบอกว่าฉันเชื่อเรื่องซานตาคอส? — 301

ร้านคอฟฟี่เชิอปที่เฮินชวนให้ตามหา “ซาฟุรัน”
หญิงสาวที่อยู่ตรงนั้นคือ...!?

ฉันหยุดดูเรื่อง
เทพเจ้าพัลลว
กับส-ว่ย์น้า
ให้ตีมือป...?

สี่อะสี่มูฮานะ
แด้รักแด้ควมทรวำของฮิคารุ

Mizuki Nomura

ตัวอย่าง

คุณเดินผ่านมรดกดอกไม้ราวกับเรिंगระรำพลิวไหว
 คุณดูเป็นประกายสวยงาม มีเสน่ห์ปานพระเจ้า
 นัยน์ตาของคุณ ดูบริสุทธิ์ไร้มลทิน
 ริมฝีปากของคุณ ดูบริสุทธิ์ไร้มลทิน
 มือของคุณ ดูบริสุทธิ์ไร้มลทิน
 ลมหายใจของคุณ ดูบริสุทธิ์ไร้มลทิน

ฮีคารุ...ทุกอย่างที่เป็นตัวคุณนั้น ดูบริสุทธิ์ไร้
 มลทินและงดงามเหลือคณา ดูปลั่งประกายแม้แต่ในความ
 มืดมืดโสมม

เพราะฉะนั้น ฮีคารุ...

ความงดงามของคุณทำให้นั้นตกหลุมรัก//แรงดึงดูด
 หลอกล่อจนฉันถอนตัวไม่ขึ้น และ...

ตอนที่
ที่
1

เพลงของดอกไม้ในสวนเบญจกัญญา

“โคเรมิทสึ? นายรู้จักดอกคาวสลิป
ไหม?”

เขาได้ยินน้ำเสียงหวานสดใสอยู่
ข้างหู

เสียงนั้นดังขึ้นข้างๆ โคเรมิทสึที่
หลับตาพริ้มสวมชุดคลุมทำจากผ้าขนหนู
ฮิคารุพูดต่อด้วยน้ำเสียงเหมือนกับเพลง
กล่อมเด็กที่ไหลระเรื่ออย่างนุ่มนวลอ่อน
โยน

“มันเป็นดอกไม้เหลืองน่ารักน่า
เอ็นดูเหมือนต้นซากุระไซท์ที่เบียดเสียดเบ่ง
บานอยู่ในทุ่งหญ้าฤดูใบไม้ผลิ พวกเด็ก
ผู้หญิงรวบรวมช่อดอกไม้เป็นลูกกลมๆ
เขวี้ยงใส่กัน เพื่อทำนายรักกันนะ แล้วร้อง
เพลงอย่างไรเดียงสาว่า ‘ตัดดี ได้ดี บอ
ฉันทิ ว่าฉันจะได้แต่งงานกับใคร?’”

(หมอนี่พาล่ามเรื่องพรรคนี้นี้ตั้งแต่

เข้าอีกแล้วหรือ...วันหยุดฤดูร้อนทั้งที ให้ฉันนอนสักหน่อย
ได้ไหม...)

เขากลิ้งตัวไปมา รู้สึกดีกับความชุ่มชื้นจากชุดคลุมทำ
จากผ้าขนหนูที่พันผิวเปล่าเปลือย นอนแบะกับฟูกที่ทางบาง ๆ
ดูอบอุ่น พลังพิมพ์อย่างเลื่อนลอยอยู่ในใจ

ระหว่างนั้น ฮิคารุก็เลกเซอร์เรื่องดอกไม้ต่อไป

“ดอกคาร์ลิลิปเป็นดอกไม้ที่ใช้ถวายเทพธิดาเฟรยาผู้ทำ
หน้าที่ดูแลกฎเกณฑ์ตามตำนานในประเทศยุโรปเหนือ มีคนเรียก
ว่าเป็น ‘ดอกไม้แห่งกัญญาแจ’ ด้วยนะ ตั้งแต่ศาสนาคริสต์แพร่
ขยาย ก็ถูกเรียกเป็น ‘กัญญาแจของพระแม่มาเรีย’ ไม่งั้น ‘กัญญาแจ
ของนักบุญเปโตร’ ถือเป็นดอกไม้แห่งการเกิดใหม่ล่ะ”

(อ่า งั้นหรือ...แต่จะเป็นยังไงก็ช่างเถอะ นีตอนเข้า ๆ
เวลาไปนอนค้างกับพวกผู้หญิง นายก็อดภูมิเรื่อย ๆ อย่างนี้
ด้วย? ถึงนายจะเป็นเจ้าชายที่เป็นเด็กหนุ่มหน้าสวยเหมือน
ผู้หญิง แต่ทำอย่างนี้ก็หนักหนาจะแยะอยู่แล้ว...)

“ที่เรียกว่าคาร์ลิลิปนะ เป็นภาษาอังกฤษสมัยโบราณ
มีความหมายว่าชี้้ว”

(เฮ้ย ๆ อย่ามาเล่าเรื่องชี้้ว ตั้งแต่เข้าอย่างนี้เช)

“ดอกไม้ทรงระฆังถูกเรียกว่าแฟร์คัพเพราะครั้งหนึ่งเคย
เป็นเตียงของเหล่าภูต แบบนี้น่าจะเข้ากันมากกว่า นั่นไงล่ะ
โคเรมิทลี ช่าง ๆ เธอก็มีภูตที่แสนน่ารักอยู่แนบชิดด้วยนะ”

ฮิคารุพูดด้วยน้ำเสียงหวาน ๆ หัวเราะคิกคัก

(มาพูดเรื่องเทพนิยายอะไรกัน)

แต่ตั้งแต่หน้าอกแบนเรียบจนถึงกล้ามเนื้อหน้าท้องรู้สึกอุ่น
วาบแปลก ๆ สำหรับชุดคลุมจากผ้าขนหนู รสสัมผัสนั้นเรียบลื่น
มีความหนักและนุ่มนวล...แกมได้จุมพี่ยังรู้สึกคันยุบยิบ ได้กลิ่น
หญ้าอ่อนกับกลิ่นนมหวาน ๆ หอม ๆ ...

“หือ?”

กลิ่น...จั้นหรือ?

เขาลืมตาพริบ

“อรุณสวัสดิ์ พี่โคเรมิตสึ”

เด็กผู้หญิงเจ้าของนัยน์ตากลมโตและแก้มเนียนนุ่ม
กล่าวทักทายยามเช้าจากริมฝีปากสีชมพูสดใส

“อีก ชีโกะ!”

โคเรมิตสึตกใจ ร่างที่เอนอยู่ในฟูกแข็งเกร็ง

ชีโกะ หรือวาคางิ ชิโอรุโกะสวมชุดนอนลายคุณหมิที่
ดูน่ารักน่าเอ็นดู เส้นผมละเอียดนุ่มนิ่มนั้นปล่อยสยาย เธอซุก
ลงกับอกของโคเรมิตสึ

ข้าง ๆ มีฮิคารุพันผ้าสีขาวปลิวไสวเหมือนเทพเจ้าที่ออก
มาจากตำนานเทพกรีก หรือนัยน์ตาอันงดงามและยิ้มอย่างมี
เลศนัย

(ฮิมู หมอนี่ ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้ชาย แต่กลับใส่ชุดเหมือนคน
ในกลุ่มทาคาระซึกะ...ไม่สิ ที่ต้องสนใจมากกว่านั้นคือชีโกะ

¹ ละครเวทที่มีนักแสดงเป็นผู้หญิงทั้งหมด

ต่างหาก)

โคเรมิตสึมุตลุกขึ้น

เนื่องจากเป็นฤดูร้อน ท่อนบนจึงสวมเสื้อยัดสำหรับใส่
วิ่ง และท่อนล่างเป็นกางเกงขาสั้น แขนและขาที่เต็มไปด้วยมัด
กล้ามเนื้อเปล่งเปลือย ใส่ชุดอย่างนี้นอนกับเด็กผู้หญิงชั้นป.4
นี่ออกจะดูแย่ไปนิด! มีหวังได้เข้าตารางแน่ ๆ

“ซึโกะ เธอนี่นะ! ทำไมถึงเข้ามาซุกในที่นอนฉันเอง
อย่างนี้ล่ะ”

“ซึงัก ไม่ดีหรอก ก่อนหน้านี้ก็ยังเคยนอนด้วยกันแท้ ๆ”

ซึโอริโกะทำท่าไม่ค่อยพอใจ แก้มสีกุหลาบดูนุ่มลื่นพอง
ออก

“นั่นมันจำเป็นนี่นา ตอนนี้เป็นเด็กชั้นป.4 แล้ว นอน
คนเดียวได้แล้วนะ ถ้าอยากมีคนนอนด้วย ก็ไปขอร้องโคริรินู่น”

“ก็พอหนูกอดโคริริอยู่ในฟูกแน่น ๆ โคริริก็ไม่ชอบแล้ว
กระใจหนีไปนะสิ”

“แหม...มันหน้าร้อนนี่นา คงรู้สึกอับอ้าวนะ”

ถึงจะเปิดหน้าต่าง แต่การกอดแฉนวนอนในช่วงเวลาที่
มีลมร้อน ๆ พัดเข้ามานั่น ซึโอริโกะเองก็คงรู้สึกอึดอัดเหมือนกัน

“เพราะงั้นให้หนูนอนกับพี่โคเรมิตสึนะ”

“ไม่ได้หรอก”

เขาปฏิเสธเด็ดขาด

วันที่ซึโอริโกะมาพักที่บ้านอาคางิครั้งแรก คุณตาของ
ซึโอริโกะเข้าโรงพยาบาล และซึโอริโกะดูไม่ร่าเริงเลย วันนั้น

จึงเป็นวันที่พิเศษจริง ๆ

เมื่อคุณตาอย่างโทโมฮิโกะเสียชีวิต ตั้งแต่ใช้ชีวิตร่วมกับ ชิโอรិโกะในฐานะน้องสาวของโคเรมิทสึ เธอก็ร่าเริงขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาไม่สามารถให้ชิโอริโกะมุดเข้ามาในฟูกของผู้ชายได้อย่างสะดวกใจ และกล่าวตักเตือนอย่างจริงจัง

เนื่องจากโคเรมิทสึไม่ฉวยโอกาสกับชิโอริโกะอย่างทีเห็น ทำให้ฮิคารุที่ไวววายไม่หยุดว่า “ชิโอะเป็นคนมีเสน่ห์ดังนั้นอย่ามาฉวยโอกาสนะ!” “ในฐานะอดีตผู้ดูแลชิโอะ จะไม่อนุญาตให้ยุ่งเกี่ยวอย่างน้อยๆ ก็หลังจากนี้อีกสิบปี!” เริ่มวางใจตั้งแต่ตอนแรก ว่าโคเรมิทสึจะไม่ทำตัวเป็นหนุ่มโลลิตาคอนช่วงนี้ พอฮิคารุเห็นโคเรมิทสึรับมือกับคำพูดแค้นแค้นของ ชิโอริโกะพลางปาดเหงื่อ เขาก็ทำท่าสับสนจนจนโคเรมิทสึ หงุดหงิด

“ฮื่อ พี่โคเรมิทสึขี้ตืด ขี้ตืด ขี้ตืดที่สุดเลย โคริริ พี่โคเรมิทสึทำตัวขี้ตืดกับชิโอะล่ะ”

แล้วชิโอริโกะก็บ่นกระทั่งกับแมวสีขาวอย่างโคริริซึ่งทรุดนั่งตรงประตูเลื่อนกรงกระดาศที่ห้องด้วยสีหน้าเยือกเย็น โคริริเหลือบนัยน์ตาสีฟ้าใส พลางแลบลิ้นสีชมพูออกมาเลีย ทำความสะอาดขน

พอเห็นเช่นนั้น ชิโอริโกะก็ทำแก้มป่องอีก และจู่ๆ ก็ทำไหล่ลู่

“...หนูฝันเห็นคุณตา ก็เลยรู้สึกเหงาๆ...ถึงได้มาหาพี่โคเรมิทสึยังงี้ล่ะ”

“อุก”

ใจของโคเรมิตีรู้สึกปวดแปลบ

นั่นเป็นการแสดงเหมือนอย่างทุกทีเธอ?

(ไม่ได้นะ ฉันเองก็ฝึกตนอยู่ทุกวัน ไม่ยอมให้หลอกได้ง่าย ๆ หรือ แต่ว่า...คุณตาของซีโกะเสียได้เดือนเดียว พอตื่นขึ้นมากลางดึกแล้วเกิดอยากเจอคุณตาขึ้นมา ก็ช่วยไม่ได้นี่...)

“น่าสงสารจังเลยนะ ซีโกะ โดนพี่ชายที่ตัวเองชอบที่สุด ทำเป็นชาใส่อย่างนี้...”

ฮิคารุพิมพ์คำด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสาร

“อา...คือ”

ซีโอรโกะหันแผ่นหลังเล็กๆ ที่ดูไร้เดียงสา แล้วเหลือบมองข้ามไหล่เห็นโคเรมิตีกำลังสับสน ไม่รู้จะส่งเสียงเรียกดีหรือไม่ดี เธอรีบหันควมมองตรงไปข้างหน้า และทำคอตก

“ฮึ่ม ตะ ตอนที่โม้รู้จะทำยังไงจริงๆ จะมาหาฉันก็... ได้นะ”

“ไม่เป็นไรหรอก หนูเป็นผู้ใหญ่แล้ว หนูคนนี้จะอดทนตามลำพัง”

เธอหันหลังพลงพิมพ์คำด้วยน้ำเสียงไม่ค่อย่าเรง แล้วลาคอกก็ตื่นตัน

“หว่า เด็กป.4 นี้ยังไม่ใช่ผู้ใหญ่หรอกนะ ที่ฉันพูดไปเมื่อ ก็ไม่ได้หมายความว่า จะให้เธอผินทนกับความเหงาซะหน่อย”

“แต่ว่าหนูไม่ได้เป็นครอบครัวของพี่โคเรมิตีจริงๆ... หนูไม่อยากรบกวนพี่โคเรมิตีด้วย...”

“อย่าพูดบ้า ๆ อย่างนั้นสิ! ไม่ได้รบกวนอะไรสักหน่อย ซึโทะก็เหมือนกับ...น้องสาวแท้ ๆ ของฉันนั่นแหละ เพราะงั้น ถ้าลำบากขึ้นมาจริง ๆ ก็มาพึ่งพาฉันได้ ไม่ต้องเกรงใจหรอก จะค่อย ๆ กอดแน่น ๆ เลยละ”

โคเรมิทสีหน้าร้อนฉ่ำ นึกโกรธตัวเองว่ามาพูดพล่ามอะไรอย่างนี้ตั้งแต่เข้าตู่กันนะ

ในที่สุดซึโทะริโทะก็หันกลับมา

เธอมองโคเรมิทสีอย่างระแวดระวังนิด ๆ สูดทำยก็ค่อย ๆ คลี่ยิ้มสดใสเหมือนเด็ก ๆ เต็มใบหน้าเล็ก ๆ นั้น

“อืม พี่โคเรมิทสี”

เธอกอดโคเรมิทสีแน่น เริ่มเอาแก้มซุกซอกคออีกฝ่าย

“เฮ้ย มันจึ๊กจึ้นะ จะกอดได้เฉพาะตอนลำบากจริง ๆ เท่านั้น! เอ้า ไปล้างหน้าทีอ่างล้างหน้าแล้วไปออกกำลังกายทางวิทย์ได้แล้ว”

โคเรมิทสีพยายามแกะซึโทะริโทะออก โดยมีโครุริมองตามคล้ายจะพูดว่า เฮ้อ เอาเข้าไป ฮิคารุที่สวมชุดแบบชาวกรีกก็อมยิ้มพลาบเอ่ย

“พี่น้องคู่นี้กลมเกลียวกันดีตั้งแต่เข้าเรียนนะ”

ซึโทะริโทะอารมณ์ดี แก้มของเธอดูเปล่งปลั่ง นัยน์ตาไม่มีรอยน้ำตา

(เดี๋ยวก่อนนะ หรือว่าจะโดนหลอกอีกแล้ว)

ความสงสัยผุดวาบขึ้นในหัว และตอนนั้นเอง มือถือบนโต๊ะก็ดังขึ้นเป็นเพลงก็อดซิลล่า

“ซีโกะ นี่เปลี่ยนเสียงเรียกเข้ามือถือฉันอีกแล้วหรือ!”

“ตอนแรกหาเพลงสุนัขดุร้ายในนรก แต่หาไม่เจอ เลยใช้เพลงนี้แทนนะ”

“อย่ามาหาเพลงพวกนี้นะ! จะว่าไป อย่ามาเล่นมือถือคนอื่นตามใจชอบสิ”

แล้วก็เอื้อมมือไปหยิบและดูชื่อคนโทรมา

“ซิกิบุ?”

เขาพิมพ์ว่า ซิโอรึโกะทำหูผึ้ง

โคเรมิทสึกดรับสาย

“ไง”

พอดีตอบรับด้วยน้ำเสียงบอกบุญไม่รับแล้ว

“อะ ขอโทษนะ! ฉันโทรมาเข้าเกินไปแล้ว! หลับอยู่รีเปล่า?”

แล้วน้ำเสียงสูงๆ ฟังดูตื่นเต้นก็แห่เข้ามาในหูเขา

“เปล่า ฉันตื่นแล้ว”

“งั้นหรือ คะ ค่อยยังชั่วหน่อย...ขอโทษจริงๆ นะพอดีตัดสินใจว่าจะโทรหาอากาศ ถ้าไม่รับโทรทันทีก็จะไม่ได้โทรและสุดท้ายก็จะจบลงอย่างนั้นอีกนะ”

ซิกิบุพูดพล่ามอะไรไม่รู้

โคเรมิทสึทำหน้านิ้ว

“พูดว่า ‘อึก’ แสดงว่าเธอตั้งใจจะโทรหาฉันหลายครั้งแล้วสิ? มีเรื่องอะไรแย่ๆ เกิดขึ้นหรือ?”

พอถามอย่างจริงจัง อีกฝ่ายก็อึ้งกิมกี

“...มันก็ไม่ใช่เรื่องแย่อะไรหรอก.....คือ...แค่คิดว่าฉัน
ยังไม่ได้กำหนดวันนะ”

“วัน?”

“ก็เรื่องนั้นไง”

“โคเรมิทสึ เรื่องไปสระว่ายน้ำไง”

ฮิคารุพึมพำอยู่ข้างหู

จะว่าไป ตอนงานปิดภาคการศึกษา เขาไปสัญญาอย่าง
เป็นทางการว่าจะไปสระว่ายน้ำกันนี่นา

(อา จันเธอ นั่นสินะ ฉันเองควรเป็นคนเสนอวัน เวลา
และสถานที่แน่ๆ)

ตอนที่ออกไปข้างนอกกับอากิหรือทสึยาโกะ จะ
มีฮิคารุคอยกำกับอยู่ข้างๆ แต่คราวนี้โคเรมิทสึเป็นคนให้คำ
สัญญาด้วยตัวเอง เลยไม่ได้คิดรอบคอบ

โคเรมิทสึรู้สึกล้าคอร้อนผ่าวจากความไม่ชำนาญของ
ตัวเอง

“โทษที จะไปสระว่ายน้ำกันใช่ไหม เอ่อ เธอสะดวก
เมื่อไรล่ะ?”

ไฮโนกะคงเป็นห่วงว่าโคเรมิทสึจะจำคำสัญญาไม่ได้
กระมัง เธอจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“มะ เมื่อไรก็ได้ อาทิตย์นี้เป็นไง? ถ้าไม่รีบไปให้เร็วขึ้น
สักวันหนึ่ง ระหว่างที่รอ หัวใจฉันก็คง...ไม่สิ ไม่มีอะไรหรอก
ยังไงซะ ต้องไปภายในอาทิตย์นี้แหละ! ภายในอาทิตย์นี้เท่านั้น!
ฉันต่างกับนายตรงที่ว่าฉันมีนัดในวันหยุดฤดูร้อนจนแน่นเอียด

ยุ่งมาก ๆ เลยละ”

แล้วคราวนี้ก็รีบพูดจนไม่มีช่องว่างให้แทรก

“อาทิตย์นี้เหรอ...ฉันเองก็ไม่มีนัดอื่นเป็นพิเศษ จะเป็นวันพุธหรือวันพฤหัสบดีก็ได้”

เขาดูปฏิบัติในพลางพูด

“พีโคเรมิตี หนูก็อยากไปสระว่ายน้ำด้วย! ได้ไหม”

จู่ ๆ ซีโกะก็ตะโกนขึ้นมา

“อะ?”

ซีโอรึโกะเอาฝ่ามือเล็ก ๆ โบกไหว ๆ ตรงตักโคเรมิตีพอดี

“นะ นะ ขอร้องละ ขอร้องละนะ พีโคเรมิตี ถ้าเป็นวันหยุดฤดูร้อน หนูก็คิดอยากไปสระว่ายน้ำกับพี่ชายมาตลอด พีโคเรมิตีเองก็สัญญากับซีโกะแล้วไม่ใช่ไรเง ว่าวันหยุดฤดูร้อนจะพาไปเที่ยวนะ”

เธอทำตาโตออกอ้อน

“อ่า เข้าใจแล้ว คราวนี้จะพาไปด้วย เอ่อ เขาเป็นอาทิตย์หน้าละกัน”

“ไม่เอา ซีโกะอยากไปอาทิตย์นี้”

เส้นผมยาวตรงพริ้วไหวขณะเธอพูดเอาแต่ใจ

โคเรมิตีรู้สึกได้ว่าไฮโนกะถอนหายใจและเงยหูฟังจากอีกฝั่งหนึ่งของมือถือ แล้วเขาก็เริ่มใจอ่อน

ก่อนวันหยุดฤดูร้อน เขามีแต่เรื่องของทลียาโกะอยู่เต็มมือ เลยไม่มีโอกาสเล่นกับซีโอรึโกะ เขาจึงรู้สึกผิดที่ปล่อยให้

ชิโอรិโกะเหงาหงอยอยู่คนเดียว จึงตัดสินใจว่าจะชดเชยให้ตอน
วันหยุดฤดูร้อน ทำให้โคเรมิทสีเสียดไม่ได้

“ช่วยไม่ได้นะ ฉันพาไปที่สระว่ายน้ำกันสองคนละกัน
เอาตัวไปแช่น้ำให้ฉ่ำปอดเลย”

“ไม่ใช่แค่เราสองคน แต่อยากไปกับทุกคนนะ”

(เดี่ยว ที่บอกว่าทุกคนนะ หมายถึงไปกับฉันกับชิกิบู
จันหรือ!?)

“!” โสโนกะเองก็ได้แต่ชะงักลมหายใจ

ชิโอริโกะเงยหน้ามองด้วยสายตาบริสุทธ์สดใสเหมือน
เด็ก ๆ

“ก็ถ้าไปสระว่ายน้ำกับพี่โคเรมิทสีสองคน พี่ชายจะ
โดนเข้าใจผิดว่าเป็นพวกแก๊งเด็ก แล้วจะเจอควบคุมความ
ประพฤตินะสิ”

(อะไรกันวะ!)

ฮิคารุพ่นลมออกมาดังพรีด อีกฝั่งหนึ่งของมือถือก็พูด
ว่า

“...ก็เป็นไปได้นะ”

โคเรมิทสีได้ยินน้ำเสียงแหบแห้งดังมาจากมือถือ

“ถ้าพี่โคเรมิทสีเข้าซังเต ซึโอะก็ลำบากแยะสิ ถ้าเกิด
พี่ชายโดนจับข้อหาเป็นผู้ร้ายลักพาตัวที่เป็นโลลิต้าคนนะ”

“อาคางิจึงเป็นผู้ร้ายลักพาตัวที่เป็นโลลิต้าคน...!”

อีกฝั่งจากมือถือก็ส่งเสียงร้องออกมา

“ถ้าเกิดเป็นอย่างนั้น พี่ชาย อาจจะต้องลาออกจาก

โรงเรียนก็เป็นได้ แล้วก็ไม่มีใครรับทำงาน แถมยังต้องโดน
สำรวจตัวตนอีก กลายเป็นยากูซ่าเร่ร่อน ไม่ทำงานทำการไป
ก็ได้”

“อาจจะเป็นไปได้!”

“ซิกิบุ อย่าเอาแต่เห็นด้วยสิ!” จู่ๆ โครเมทสึก็ตะโกน
ออกมา “แล้วฮิคารุ นายเองก็อย่าเอาแต่ยิ้มกริ่มด้วย!”

แก้มนูนๆ ของชิโอรິโกะแนบแก้มตึงๆ ของโครเมทสึ
แล้วชิโอรິโกะก็ร้องเข้าไปในมือถือว่า

“เอ่อ คุณซิกิบุ ขอร้องล่ะค่ะ เพื่อไม่ให้พี่โครเมทสึต้อง
มีชีวิตตกต่ำอย่างนั้น ให้พวกชิโอะไปสละว้ายน้ำด้วยนะคะ หนู
ฟังได้แต่คุณซิกิบุเท่านั้น”

(เฮ้ยๆ ตอนแรกคนที่สัญญาว่าจะไปสละว้ายน้ำ มีแค่
ฉันกับซิกิบุเท่านั้นเองนะ แล้วทำไมถึงกลายเป็นว่าฉันต้องเอา
ชิโอะไปสละว้ายน้ำกับฉันด้วย แล้วทำไมต้องไปฟังซิกิบุด้วย
ล่ะ?)

ไม่ว่าจะคิดยังไงก็ดูแปลกๆ อยู่ดี ไขข้อสมมติฐานที่ว่า
มันเป็นจริงไปตั้งแต่เมื่อไร?

ในหูของโครเมทสึที่กำลังตกตะลึงก็มีเสียงดังขึ้นว่า
“เข้าใจแล้ว! ฉันจะตามไปเป็นผู้ดูแลชิโอะจังกับอากาศ
เองจะ!”

เป็นเสียงของโฮโนกะที่พูดอย่างเด็ดขาดนั่นเอง
ฮิคารุยิ้มขึ้นอยู่ข้างๆ โครเมทสึ

“คุณซิกิบุเนี่ย คุณเป็นคนหนักแน่นก็จริง แต่เป็นคน

ประเภทโดนหลอกง่ายสินะ”

ฮิคารุพึมพำ

ด้วยเหตุนี้เอง ในวันพุธซึ่งเป็นสองวันให้หลัง โครเมทสึไฮโนกะกับชิโอรិโกะก็ได้ไปสระว่ายน้ำใกล้ๆ กันสามคน

“ป๊อปจั่งเลย โครเมทสึ”

หลังอาหารเช้า ชิโอริโกะพูดอย่างรวดเร็วว่า “จะต้องรีบไปเตรียมตัวแล้ว” หลังจากเธอก็กระโจนเข้าห้องของตัวเอง โครเมทสึก็เดินมาตามระเบียงทางเดินพร้อมกับเสียงพื้นลั่นเอี้ยดอ้าด พลังรำคาญที่โดนฮิคารุแซว

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะ ก็แค่ไปว่ายน้ำกับเพื่อนร่วมชั้นแล้วก็น้องสาวเท่านั้น ฉันเองก็ได้ชิกิบุช่วยไว้หลายครั้ง จะบอกว่าเป็นคำขอบคุณคงได้ ไช้ เป็นคำขอบคุณยังงี้ล่ะ!”

“ปกติ ถ้าจะขอบคุณ ไม่มีใครเขาไปสระว่ายน้ำกับเพื่อนร่วมชั้นกันสองคนหรอก”

“ไม่ใช่ไปกันแค่สองคนนะ ชิโอะก็ไปด้วย”

“นั่นสินะ ตอนนี่คุณชิกิบุต้องกำลังคิดเสียใจอยู่แน่ๆ เลย ว่าทำไมต้องตอบตกลงให้ชิโอะไปด้วย คงกำลังกอดหมอนกลิ้งตัวกลุกๆ อยู่แน่เลย อุตส่าห์ได้ไปเดทกันแต่มีน้องสาวตามมาด้วยอย่างนี้”

“ไม่ใช่เดทสักหน่อย”

“ไม่ใช่จั้นหรือ?”

พอฮิคารุทำตาโต จู่ๆ โครเมทิสซึกจะเริ่มกลุ้มใจ

เอ๊ะ? อ่า...เอ๊ะ? เดียวก่อนนะ อย่างนี้เขาเรียกว่าเดท...

หรือ?

สำหรับโครเมทิสซึกที่ปกติจะโดนผู้หญิงกลัวเขาและเอาแต่หนี จึงไม่รู้ว่าเมื่อไรถึงจะเรียกว่าเดท และเมื่อไรจะเรียกว่าคบกัน ตอนนี้เขาไม่รู้สักอย่างเดียว

(ฉันเอาแต่ได้รับความช่วยเหลือจากชิกิบุ พอชิกิบุบอกว่าอยากไปสระว่ายน้ำก็เลยอยากพาไป ไม่อยากให้คิดว่าเธอเอาแต่ช่วยเหลือฉัน ฉันก็อยากทำให้เธอเหมือนกัน อยากจะสนิทกัน แต่พอผู้ชายกับผู้หญิงออกไปเที่ยวกันสองคน ไม่ว่าจะทำอะไรก็กลายเป็นเดทหมดสินะ!)

เขากอดอก เริ่มคำรามในคอ ฮิคารุทำหน้าเปื้อนหน้าย

“โครเมทิสซึก คำจำกัดความของคำว่าเดทของนายคืออะไรกัน?”

ฮิคารุถามปัญหาที่ยากจะตอบ

ตอนนี้เขากำลังคิดเรื่องนี้อยู่แท้ๆ

โครเมทิสซึกมวดคิ้วจนเป็นร่อง และพูดว่า “ระหว่างเดทก็จูบกัน...ไม่สิ จับมือกัน ก็ถือว่าเป็นเดทละ”

“เอ๊ะ?” ฮิคารุทำหน้าเหวอ “แค่จับมือเดินด้วยกันเขาไม่ได้เรียกว่าเดทหรอคะ”

ทำไมอีกฝ่ายซึ่งเป็นวิญญาณถึงได้ทำหน้าที่แดงก้ำแล้วพูดอย่างนั้นละ ฉันนะ ดูนังก็ก็เป็นคนที่โดนสวนกำปั้นจนร้อง

ครางด้วยความเจ็บปวดอยู่บนระเบียงทางเดินที่ไร้ผู้คนไม่ใช่
เหวอ

ฮิคารุจ้องโคเรมิทสีเขม็ง อาจจะเพราะถอดใจ และเห็น
โคเรมิทสีขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างหนัก ก็เลยคิดเวทนากรรมัง

“เอาล่ะ...มันก็ดูสมเป็นนายดีอะนะ” ฮิคารุพิมพ์

“อูก นายเงียบไปเลย”

พอก้มหน้าด้วยความเขินอาย เขาก็เอามือถือออกมา
จากกระเป๋า และเปิดฝาพับออก ปกติการเช็กเมลมันก็ไม่ได้
ลำบากเท่าไร แต่ตั้งแต่เริ่มวันหยุดฤดูร้อน เขาก็เช็กเมลที่ได้รับ
บ่อยขึ้น

เนื่องจากเขาเป็นห่วงอาโออินั้นเอง

...ขอบคุณที่มาช่วยค่ะ

ก่อนหน้าที่จะเริ่มวันหยุดฤดูร้อนเพียงเล็กน้อย พี่ชาย
ของฮิคารุ...คาซึอากิได้พาตัวอาโออิไปที่บ้านพักนอกเมือง
อาโออิปลอดภัยก็จริง แต่เช้าวันงานปิดภาคเรียน เธอมาหา
โคเรมิทสีถึงห้องพร้อมกับอาซาอิ และก้มหัวต่ำให้เขา อาจจะ
เพราะไปช่วยได้อย่างหวุดหวิด เธอคงซึ้งมากทีเดียว สีหน้า
จึงดูแยและไม่ค่อยร่าเริง

...ฉันเองก็เชื่อคำพูดของคุณคาซึอากิโดยไม่ถูกคิด ฉัน
เป็นคนใจง่ายไม่รู้จักโลกเองค่ะ ฉันจะระวังไม่ให้ เกิดเรื่องอย่างนี้

ขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

ไหล่เล็ก ๆ หดลู่ นัยน์ตาก็เอาแต่หลุบต่ำ และเอาแต่กล่าวโทษตัวเอง

ข้าง ๆ มีอาซาฮิยืนอยู่ด้วยสีหน้าเย็นชา

...นั่นสินะ เพราะงั้นผู้ชายหยาบคายนเหมือนสุนัขจรจัด
อย่างนาย อย่าเข้ามาใกล้อาโออิอีกดีกว่า

ตอนที่ถูกว่าอย่างจงเกลียดจงชังเช่นนั้น นัยน์ตาของ
อาโออิก็วูบไหวเล็กน้อย

...ขอโทษอาคางิคุงด้วยนะที่ฉันสร้างความเดือดร้อนให้

อาโออิก็มึนหน้าและพูดด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ แล้วอา-
ซาฮิกิพาตัวเธอออกไปทันที

อาโออิเป็นอย่างนี้ ฮิคารุเลยเป็นห่วงเธอมาก ใคร-
มีทสึก็รู้สึกเหมือนกัน เลยเมลไปหาหลายต่อหลายครั้ง

...สบายดีไหม?

...ฉันไม่รู้ว่าตัวฉันทำอะไรผิดไปรีเปล่า เพราะงั้นถ้ามี
อะไรบอกได้นะ

...เข้าวันหยุดแล้ว สบายดีไหม?

ที่ยืนยันส่งเมลหาผู้หญิงคนหนึ่งขนาดนี้ ตั้งแต่เจอยูก็ไม่เคยทำอีกเลย อาโออิตอบมาสั้น ๆ ตามปกติว่า

...ฉันไม่เป็นไรค่ะ

เธอสรุปเท่านั้น ทำให้เขามองไม่ออกว่าแท้จริงแล้ว... เธอเป็นยังไงบ้างในตอนนี ใช้ชีวิตแต่ละวันยังงัยบ้าง คิดอะไรบ้าง และไม่มีเรื่องทุกซักรือนจริง ๆ เหรอ เลยได้แต่เป็นห่วง

พอรู้ว่าโคเรมิทสึเช็กมือถือเพื่อจะดูว่ามีการติดต่อจากอาโออิหรือไม่ ฮิคารุเองก็ทำหน้าที่จริงจังขึ้น และแอบดูมือถืออยู่ข้าง ๆ

“ไม่มีการติดต่อจากอาโออิเลยนะ”

พอพิมพ์ นัยน์ตาของฮิคารุก็หม่นมัวด้วยความกังวล

“...อืม คุณอาโออิมิทั้งอาสาจะ ทั้งคุณซุนโงะคอยตามอยู่ คงไม่เกิดเรื่องเหมือนก่อนหน้านี้อแล้วละ”

ฮิคารุคงคิดถึงเรื่องของพี่ชายต่างมารดาขึ้นมากระมัง

ถึงจะเกลียดอาโออิจังมาก แต่เพราะอาโออิจึงเป็น**สุด**

ที่รักของฮิคารุ เพราะฉะนั้นจะให้ความสำคัญเหมือนเป็นตุ๊กตาล้ำค่า... ลูกชายของภรรยาหลวงอย่างคาซึฮิโตะด้วยนัยน์ตาฉ่ำเยิ้ม

...ไม่ว่าผมจะทำอะไรก็ได้รับการยกโทษให้ทั้งนั้นแหละ

แม้จะถูกเปิดโปงเรื่องมีงานอดิเรกแต่งหญิง แต่คาซึ-
อากิก็ยังพูดเรียบ ๆ พลังยิ้มแปลก ๆ

ทสึยาโกะบอกว่าคาซึอากิเป็นร่างแปลงของแมงมุม
แล้วก็ทำตัวสั้นระริก

เมื่อก่อน มีผู้หญิงชื่อโรคุโจที่ขำสามกับซึ
คาซึอากิอาละวาดอย่างมีดหมั่นเหมือนปีศาจที่เพิ่งฟื้น
ขึ้นมาสู่ปัจจุบันตามที่พูด

พอคิดถึงเรื่องนั้น แผ่นหลังก็เย็นวาบ พร้อมกันนั้นก็
เกิดโมโหที่คาซึอากิทำอาโอบิ

“ถึงจะเป็นเรื่องหนึ่งในหมื่น แต่ถ้ามีพี่ชายวิศการคน
นั้นปรากฏตัวขึ้นมาอีก ฉันก็จะต่อยให้คว่ำอีกอยู่ดีนั่นแหละ”

เขาคำราม

“นายนี้ฟังพาได้เหมือนกันนะ”

ฮิคารุยิ้มเจิบ ๆ

ฮิคารุไม่พูดอะไรมากเกี่ยวกับคาซึอากิ

พอเป็นเรื่องครอบครัว ฮิคารุจะปิดปากสนิทและไม่
ยอมเล่าอะไรตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว

(ทางพี่ชายดูเหมือนจะคิดถึงฮิคารุอย่างมากเลยละ...
แต่หมอนี่คิดยังไงเกี่ยวกับพี่ชายของตัวเองกันแน่)

เมื่อก่อนฮิคารุเคยพูดเรียบ ๆ ว่า ฉันเป็นลูกซู้ เลยไม่

ค่อยได้พูดกับพี่ชายเท่าไร...

โคเรมิทสึอยากรู้เหตุผลที่บางทีฮิคารุผุดแววดาหมอง ๆ ขึ้นมา แต่อีกใจหนึ่งก็กลัวที่จะต้องได้รู้เหตุผล

คำพูดนั้นของทสึยาโกะที่บอกว่าฮิคารุตั้งใจจะฆ่าตัวตาย...ยังคงหลงเหลืออยู่ในหู

(ตอนนี้ฉันยังไม่ถามหรอก แต่สักวันฮิคารุคงจะเล่าให้ฟังกระมัง)

วันนั้นคือเมื่อไรกันนะ

บางทีอาจจะเป็นตอนที่ต้องแยกจากกันก็ได้

พอคิดเช่นนั้น ในใจก็รู้สึกเหมือนโดนบีบรัดเข้าด้วยกัน

ท้องฟ้าเปลี่ยนไปเป็นมืดครึ้ม ตอนที่โคเรมิทสึคิดว่า

ควรจะปล่อยมุขสักหน่อยดีไหมนั่นเอง

เขาก็ได้ยินเสียงครางจากห้องของชิโอรึโกะ

“อา ตัวนี้ก็ใส่ไม่ได้”

เธอพูดอย่างอดรนทนไม่ไหว ส่งเสียงออกมาว่า “ใส่ไม่ได้เลย” “พุงย่นเชียว” “ไม่ได้เรื่องเลยละ โครุริ” แล้วก็ได้ยินเสียงเหยียบเสื่อทาตามิดังแช่ ๆ

“เฮ้อ ๆ ๆ ๆ แยกที่สุดเลย”

เสียงเหยียบเสื่อแรงขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นนะ ชิโกะ”

“อา โคเรมิทสึ ตอนนี้ห้ามเปิดประตูนะ”

อิคารุเอื่อมมือมาหยุดไว้ มือนั้นไถลผ่านมือของโคเร-
มิทสึเหมือนอย่างทุกที แล้วประตูบานเลื่อนก็เปิดออก

ทันใดนั้น

“ว้าย” เสียงร้องน่ารัก ๆ ดังขึ้น

“อ้อ” โคเรมิทสึเองก็ตะโกนขึ้นมาเช่นนั้น

บนเสื่อทาตามิมิซูดวายน้ำสีชมพูและสีเหลืองวาง
กระจายเกลื่อนเหมือนกลีบดอกไม้ ตรงกลางนั้นมีซิโอรិโกะ
กำลังเปลี่ยนชุดอยู่

ชุดวายน้ำแบบวันพีซที่มีลายหยดน้ำ มีระบายตรง
ชายคาอยู่ที่เอวของซิโอริโกะพอดี ดวงตาของโคเรมิทสึเห็น
แผ่นหลังขาว ๆ กระโจนเข้ามา

“ว้าย ทำไมจู่ ๆ ถึงเข้ามาล่ะ พี่โคเรมิทสึลามก!”

ซิโอริโกะใช้สองมือกอดอกบาง ๆ ทำหน้าแดง และส่ง
เสียงประท้วง

“อะ ขอโทษ!”

ปกติโคเรมิทสึจะเป็นคนไม่ค่อยชอบขอโทษ และไม่
ชอบคำขอโทษจากใคร แต่คราวนี้เขาทำได้แค่ขอโทษเท่านั้น
เขาริบหันหลังให้

“ฮืม เจ้าคนลามก เจ้าคนลามก คนวิถถาร”

ตอนมุดเข้าไปในพุงของโคเรมิทสึ หรือตอนที่เปิดประตู
ห้องอาบน้ำ ซิโอริโกะยังทำหน้าเฉย ๆ แต่พอโดนเห็นร่าง
เปลือยกลับดูเหมือนว่าจะมีความรู้สึกอายม้วนตัววน เลยได้แต่
พูดซ้ำไปซ้ำมาด้วยความเจ็บใจว่า “เจ้าคนลามก”

“เพราะงั้นเมื่อก็ถึงได้บอกว่าไม่ได้ไงล่ะ”

(นวนกหุน่า)

ในใจนึกพานเพื่อนสนิทที่ถอนหายใจยาว

“ขอโทษนะ กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าสินะ”

แล้วก็เอ่ยขอโทษขณะกำลังหันหลังให้

“อา หนูกำลังเลือกชุดว่ายน้ำที่จะใส่ไปสระว่ายน้ำนะ
ปีที่แล้วฮิคารุซื้อให้เยอะแยะเลย ทั้งๆ ที่บอกว่าไม่อยากจะ
ขนาดนั้นแท้ๆ แต่ก็เอามาให้ทุกวัน วันละตัว ผูกิบบินมาให้
พร้อมกับบอกว่านี่ต้องเข้ากับซีโกะแน่เลย”

(ฮิคารุ... นายนี่นะ เป็นพวกวิตถารตัวจริงเสียงจริง...)

เด็กผู้ชายชั้นม.3 ซื้อชุดว่ายน้ำให้เด็กหญิงชั้นป.3 เนี่ย
พนักงานที่ร้านจะคิดยังไงนะ

แต่ถ้าเป็นเด็กหนุ่มหน้าสวยอย่างฮิคารุ ถึงจะซื้อชุด
บิกินีสีชมพูสำหรับเด็กประถม ก็คงไม่มีใครตีใจเอาความ
กระมัง เอาน่า คงจะคิดเคลิ้มไปว่าเป็นพี่ชายใจดีสินะ

ฮิคารุทำตาหยาดเยิ้ม

“ไม่ว่าตัวไหนๆ ก็เหมาะกับซีโกะทั้งนั้นนี่นา จะปล่อย
ผ่านไม่ได้เลยสักตัว ทุกครั้งที่เดินผ่านร้านขายชุดว่ายน้ำ ในใจ
ก็เอาแต่ร้องบอกว่าอยากซื้อชุดว่ายน้ำให้ซีโกะใส่นะ”

(นั่นเป็นจินตนาการข้างเดียวของนายต่างหาก จะว่า
ไป มีผู้ชายที่เห็นเขาไปป้วนเปียนแถวที่ขายชุดว่ายน้ำกันบ้าง
แถมยังเป็นชุดว่ายน้ำสำหรับเด็กหญิงชั้นประถมอีกต่างหาก)

เขาจ้องมองเพื่อนสนิทที่ทำหน้าร้อ

ซีโอรินโกะครางว่า “อา” ดังมาจากข้างหลัง
“ทั้งที่ได้รับของขวัญสำหรับทั้งชีวิตนี้ แต่ทุกตัวเล็กกลง
หมด ใส่มั้ไม่ได้เลยอะ”

“ซีโอะตัวโตขึ้นนี่นะ”

ฮิคารุประทับใจ เขาหรีตา

(พอนายเป็นคนพูด ดูทะเลิ่งชะมัด)

“ไม่ใช่ว่าชุดว่ายน้ำน้ำมันเล็กกลง แต่ซีโอะตัวใหญ่ขึ้นต่าง
หาก ตอนนี้เป็นวัยเจริญเติบโต ช่วยไม่ได้เนี่ยนา”

“มันก็ใช้อยู่หรอก...” น้ำเสียงของซีโอรินโกะฟังดูหดหู่
“...ชุดสำหรับจะได้ไปสระว่ายน้ำกับพีโคเรมิตสึ หนูตั้งใจจะใส่
ชุดว่ายน้ำที่สวยงามที่สุดแท้ ๆ แถมยังเป็นของดูต่างหน้าของฮิคารุ
อีก”

“ซีโอะ....”

ฮิคารุยิ่งซึ้งขึ้นไปอีก

ชุดว่ายน้ำลายหยดน้ำที่มีระบายเป็นของดูต่างหน้านี้
ออกจะยังง่ ๆ อยู่ แต่โคเรมิตสึก็ได้แต่ทำหน้าเห็นใจ

และตอนนั้นเอง

“ถ้าเป็นอย่างนี้ คงต้องขายชุดว่ายน้ำที่มีภาพหนูที่ร้าน
เน็ตช้อปปิ้งสำหรับพวกโลลิตาค่อนแล้วละ”

“หา นี่เป็นของดูต่างหน้าของฮิคารุไม่ใช่เหรอ!”

เขาเหลียวหลังตะโกน

ฮิคารุเอ่ยพลางทำหน้าที่เศร้า ๆ

“ฉันคงไม่ได้ฟังผิดไปใช่ไหม ซีโอะ”

ชิโอรិโกะพยายามใส่ชุดว่ายน้ำ แต่ไซส์เล็กมากจนรัดตัว ชิโอริโกะร้องกรี๊ดและนั่งราบลงไปกับพื้น รวบรวมชุดว่ายน้ำที่ตกอยู่มาโปะร่างตัวเอง

ข้างๆ มีโครุริแอบอยู่ และเลียขาหน้าของมันโดยไม่สนใจอะไร

ชิโอริโกะน้ำตาคลอ จ้องโคเรมิทสีเซมิ่ง

“แทนที่จะมาจ้องชุดว่ายน้ำที่ใส่ไม่ได้แล้วร้องให้คิดถึงฮิคารุ สู้เอาไปเปลี่ยนเป็นเงินมาซื้อของใหม่ น่าจะดีกว่าไม่ใช่เหรอ อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าสินค้าอุตสาหกรรมนะ”

เธอพูดชัดเจน

“ถ้าเป็นร้านขายเสื้อผ้ามือสองในเมือง คงไม่รับซื้อชุดที่คนยังไม่บรรลุนิติภาวะเอาไปขาย แต่ถ้าเป็นร้านแปลกๆ ในเน็ต ต้องขายได้ราคาดีแน่ๆ ฮิคารุก็คงดีใจที่ของขวัญที่ตัวเองให้มีประโยชน์กับหนู”

“อุก ถ้าชิโอะมีความสุข ฉันก็ดีใจอยู่หรอก”

“ไม่หรอก! ฮิคารุต้องร้องไห้หน้าตาเป็นสายเลือดแน่! ฮิคารุตั้งใจจะให้เธอเป็นเลดีนี่นะ! เลดีเขาไม่ไปขายชุดว่ายน้ำในร้านแปลกๆ ทางเน็ตหรอกน่า! จะว่าไป ทำตัวดีๆ หน่อยสิ อย่าพูดอย่างนั้นได้ไหม!”

“แต่ว่า ชุดว่ายน้ำ...แล้วก็สระว่ายน้ำ...ก็มีชุดว่ายน้ำจัดซื้อที่ใส่ในช่วงมืองเรียนหรอกนะ...แต่นั้นนะ ก็แค่ดึงดูดว่าเป็นเด็กนักเรียนประถมเอาตัวรอดไปวันๆ เท่านั้นเอง ไม่น่ารักสักนิด...อย่างนี้ก็แพ้นะสิ”

แพ้เรื่องอะไร? เขาคิดว่า เด็กนักเรียนประถมจะใส่ชุดที่สมกับเป็นเด็กนักเรียนประถมก็ดีแล้ว แต่...ซีอิริโกะดูจะกุ่มหนักมาก เธอก็ม้วนหน้าและพุดจึงมั่งา

“ซีโกะเป็นเด็กผู้หญิงนี่ ไหน ๆ ก็ออกไปข้างนอกกับพี่ชายเป็นครั้งแรก ก็อยากใส่ชุดว่ายน้ำใหม่ ๆ สวย ๆ นะสิ”

อิคารุพิมพ์่าเพื่อช่วยเหลือ โครเมทสึนี่วนหน้า พุดว่า
“ฉันจะซื้อให้ละกัน”

หนึ่งชั่วโมงให้หลัง

ซีอิริโกะยิ้มแก้มปริเดินกระโดดหยองแหงอยู่ข้าง ๆ โครเมทสึไปตามถนนใหญ่ในเมือง

“พี่โครเมทสึก็มาเลือกด้วยกันสิ”

ซีอิริโกะพุดด้วยน้ำเสียงครั้นเครง

“ฉันไม่รู้เรื่องชุดว่ายน้ำของเด็กผู้หญิงหรอก”

“ไม่เป็นไรน่า หนูแค่อยากสวมชุดว่ายน้ำที่พี่ชอบ”

“โครเมทสึ ให้ฉันจัดการเถอะ! นั่นสินะ ฉันคิดว่าซี

โกะเหมาะกับชุดว่ายน้ำแบบทูพีซสีหญ้าอ่อนสดใสมากกว่า จะให้ทำเฉยกับชุดบิกินีสีชมพูที่เหมือนดอกสวิตพิ๊กทำได้ยากด้วย ชุดว่ายน้ำแบบวันพีซสีขาวเหมือนดอกหยาดหิมะก็ดีเอง เอะ เอะ น่ารัก ๆ ของซีโกะออกมาได้ อ่า ปีนี้ได้เลือกชุดว่ายน้ำให้ซีโกะได้อีกเนี่ย ฉันช่างเป็นคนที่มีความสุขอะไรอย่างนี้”

ที่อิคารุทำท่าอ่อนหวานกับผู้หญิงเนี่ย ชักรู้สึกรำคาญ ยิ่งไงพิกล

พอก้าวเท้าออกไปที่จุดขายชุดว่ายน้ำในห้างสรรพ-
สินค้าด้วยท่าทางอย่างนั้น เมื่อพนักงานเห็น...โคเรมิทสึ ต่าง
ก็ทำหน้าเครียด

เด็กหนุ่มที่มีนัยน์ตาคมปลาบ ผมสีแดงสากๆ จ้อง
มองมาที่เธอ พร้อมกับทำหลังโค้งเหมือนแมว และทำหน้าตา
ถมึงทึง เธอคงคิดว่าเป็นคนที่ดูอันตรายกระมัง ถ้าชิโอรึโกะที่อยู่
ข้างๆ ไม่ยิ้มอย่างน่ารักแล้ว...โคเรมิทสึคงโดนแจ็บแน่นอน

โคเรมิทสึคุ้นเคยกับสายตาประเภทนั้นอย่างมาก แต่
พอมายืนในที่ที่มีแต่ชุดว่ายน้ำผู้หญิง ก็ทำให้เขาารู้สึกไม่ค่อยดี
เท่าไร พอทำหลังโค้งเหมือนแมวและหุดคอดลงเรื่อยๆ ก็ได้ยิน
เสียงที่เขา รู้จักดี

“อา...เอาอันไหนดี เอาชุดวันพีชสีม่วงนี่ดีไหม หรือว่า
เอาบิกินีสีดำดี? อา ตัดสินใจไม่ได้เลย”

“โฮโนะจิงเป็นคนเท่ ไม่ว่าจะชุดไหนก็เข้ากันหมดแหละ~
แต่ว่าน่าแปลกใจจิงเลยนะที่เห็นโฮโนะจิงลังเลเรื่องซื้อชุด ปกติ
โฮโนะจิงจะตัดสินใจได้ทันทีระหว่างที่ฉันเอาแต่คิดไม่ตก”

“ความอยากได้ของผู้หญิงนะ หน้าร้อนปีนี้ต้องใส่ชุด
ว่ายน้ำที่เจ๋งสุด ๆ ให้ได้เลย”

“ชุดว่ายน้ำที่เจ๋งสุด ๆ ที่ว่าคือ?”

“อย่างชุดที่ใส่แล้วดูหน้าอกโตอะไรอย่างนี้...”

“เอ๊ะ? หน้าอกเหรอ?”

“ก็พอลถามว่าชอบแบบหน้าอกใหญ่หรือหน้าอกเล็ก

เขาก็ตอบว่าชอบแบบหน้าอกใหญ่ ๆ นะ...ไม่สิ ไม่มีอะไรหรอก
ยังไงฉันก็จะไม่ยอมแพ้”

คนที่คุยกับผู้หญิงไว้ผมเปียสวมแว่นตาตรงหน้าห้อง
ลองเสื้อคือไฮโนกะอย่างที่คิด แถมยังกอดชุดว่ายน้ำในวันพีช
สีม่วงสดใส่อีกด้วย

ตรงส่วนหน้าอกของชุดว่ายน้ำน่าค่อนข้างคว้านดำ ผ้าที่
พันตรงบนเอวก็แหวกให้เห็นเรียวกากระจางตา... ฮิคารุบอกว่า

“คุณชิกิบู ดีจังเลย มีเสน่ห์สมกับเป็นผู้ใหญ่นิด ๆ คุยดี
มากเลยนะ”

แล้วฮิคารุก็ทำตาเป็นประกาย

ไฮโนกะเพิ่งรู้ว่าใครรมิทสีอยู่ตรงนั้นด้วย

“หวา!” เธอร้องเสียงสูง

“เป็นอะไรเหรอ? ไฮโนะจัง? อึ้ย อาคางิคุง”

หัวหน้าชั้นที่ไว้ผมเปียแอบมองใครรมิทสี

“ทะ ทะ ทะ ทะ ทำไมอาคางิคุงถึงมาอยู่ในร้านขาย
ชุดว่ายน้ำสำหรับผู้หญิงล่ะ! อาคางิคุง นายสะสมชุดว่ายน้ำ
ผู้หญิงเหรอ? แขว่นชุดว่ายน้ำไว้ในห้องบ้างล่ะ แล้วเอาแก้ม
แนบกับชุดว่ายน้ำ เป็นคนเห็นอย่างนี้นี่เอง”

“อย่ากล่าวหาคนอื่นว่าเป็นพวกวิตถารเอาเองตามใจ
ชอบ แล้วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาดูถูกสิ! ฉันแค่เป็นผู้ติดตาม
ยัยนี้ต่างหาก”

สายตาของไฮโนกะกับมิจิรุหันไปทางเด็กผู้หญิงข้าง ๆ

โคเรมิทสึ ทั้งคู่แอบมองหัวเข่ากลม ๆ ที่เผลอพ้นกระโปรงโดยไม่ปริปาก

“นะ นะ นี้อาคางิคุงเป็นโลลิ...”

“ไม่ใช่ละ!”

พอโดนโคเรมิทสึจ้อง มิจิรุก็สะดุ้งเฮือก ไปหลบอยู่ข้าง ๆ ไฮโนกะแทน

ไฮโนกะใช้มือขวาเล็กฝ่าม่านในห้องลงเสื้อ แล้วใช้ฝ่าม่านในห้องลงเสื้อซ่อนตัวเองไว้ จ้องมองโคเรมิทสึด้วยใบหน้าแดงก่ำเหมือนโกรธเคืองและสับสน แต่พอเห็นชิโอรិโกะ ลู่ ๆ ก็ผุดสีหน้าตกใจขึ้นมาชั่วครู่ จากนั้นก็เลิกคิ้วขึ้นสูง

อีกด้านหนึ่ง ชิโอริโกะก็หันไปหาไฮโนกะ แล้วยิ้มให้เหมือนเด็ก ๆ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ หนูชื่อวาคางิ ชิโอริโกะ หนูพักอยู่กับพี่โคเรมิทสึค่ะ พี่คือคุณชิกิบุไซใหม่คะ?”

เธอก้มหัวให้เหมือนนกตัวเล็ก ๆ ที่ไร้เดียงสา

ดวงตาไฮโนกะวูบไหวด้วยความตกใจ แต่ก็รีบฉีกยิ้มทันที

“ใช่แล้วละ สวัสดิตินะจ๊ะ ชิโอะจัง”

แล้วก็ทักทาย

“อะ ฉันทนเป็นหัวหน้าชั้นของอาคางิคุงนะ...”

มิจิรุทำท่าจะบอกชื่อ แต่ชิโอริโกะที่มองลอดนนั้นยิ้มอย่างน่ารักสดใส

ความน่ารักที่แสนเจิดจ้า นั่น ทำให้ฮิคารุถึงกับอุทาน

ออกมา

“ซีโกะ จะน่ารักเกินไปแล้วนะ แม่เทพธิดา! เป็นญาติเขียว
ล่ะ!”

ฮิคารุแทบจะเดินรำประหลาดๆ ดั่งโครมๆ ครามๆ
ข้างๆ โครเมทลี

(อะไรกัน รอยยิ้มที่น่าจับใจอย่างนี้เนี่ยนะ? อีกฝ่าย
คือซึกิบุนะ ไม่ใช่คุณลุงวัยกลางคนที่มีการเป่าเงินหนาๆ แบบ
ที่ซีโกะชอบนะ)

ซีโอริโกะเอามือผอมๆ คล้องเข้ากับแขนของโครเมทลี
ที่ทำอะไรไม่ถูก

คิวของโฮโนกะสันระริก

“ขอบคุณนะคะ ที่เมื่อกี้สัญญาว่าจะให้ซีโกะกับพีโค-
เรมิทลีตามไปสระว่ายน้ำด้วย หนูเลยรีบมาซื้อชุดว่ายน้ำกับ
พีโคเรมิทลี นี่ พีโคเรมิทลี พี่ช่วยเลือกชุดว่ายน้ำที่เหมาะสมกับ
ซีโกะให้ทีได้ไหม?”

“แต่ฉัน...”

ก่อนที่โครเมทลีจะเปิดปาก โฮโนกะก็พูดด้วยน้ำเสียง
สูงกว่าปกติว่า

“ไม่เป็นไรจ้ะ ยังไงถ้าอากาศคนเดียวก็น่าจะดูแลเด็กได้
ลำบาก เลยคิดว่าจะช่วยอากาศนี้แหละ เพราะอีกฝ่ายเป็นเด็ก ต้อง
ใช้พลังงานมากเป็นพิเศษจริงๆ นะ จริงด้วย ฉันให้อากาศเลือก
ชุดว่ายน้ำให้ฉันด้วยดีไหม”

โฮโนกะปล่อยมือที่กุมผ้าม่านในห้องลง แล้วคลายปม

ผ้าคาดเอวผืนบาง ๆ ที่พันเอวไว้ เกิดเป็นเสียงดังควับ ปรากฏ
เอวคอดกิ่วและเรียวยาวในชุดว่ายน้ำวันพีชสีม่วงแบบผู้ใหญ่
แกมยังยื่นขาขาที่มีเส้นโค้งตึงแน่น พลังเอามือทำ
เอว

“คุณซิกิบุ สูดยอด! สมแล้วที่เป็นดอกเฮลิโอโทรปที่
อาบแสงอาทิตย์อย่างเราร้อนและน่าคลั่งไคล้”

ฮิคารุสรรเสริญเสียใหญ่โต ส่วนโคเรมิทีสู้ซู้กลับสน
อย่างจริงจัง

(อะไรกัน? ทำไมจู่ๆ บรรยากาศถึงดูแปลกๆ อย่างนั้น
ล่ะ)

แกมยังต้องเลือกชุดว่ายน้ำให้ไฮโนกะด้วย ไม่ใช่แค่
ซีโอริโกะคนเดียว ไม่มีเหตุผลเอาซะเลย

“ฉันไม่มีความรู้เรื่องชุดว่ายน้ำของผู้หญิงเลยนะ”

เขาเลิกคิดพลงยื่นกรานกับซีโอริโกะและไฮโนกะผู้
ทำตานั้นกลัวยิ่งกว่าโคเรมิทีส

“อากางิ! ชุดว่ายน้ำชุดนี้เป็นไงบ้าง? เห็นแล้วเราร้อน
ไหม?”

“พีโคเรมิทีส บิกินี่ตัวนี้กับวันพีชตัวนี้ พีชอบแบบไหน
มากกว่า?”

“แบบแหวกให้เห็นเนินอกจะดีกว่าไหม? ถ้าอย่างนั้น
ฉันจะลองสวมชุดว่ายน้ำลายเสือดาวทางนั้นดู แป๊บนะ”

“พีโคเรมิทีส หนูลองสวมดูแล้ว ไหนลองบอกความ
รู้สึกให้ฟังหน่อยสิ”

“นี่ไง ลายเสือดาวละ อากาศิ เบิกตาดูดี ๆ แล้วประเมินชุดนี้ให้ฟังหน่อย”

พอโดนไล่กวาด โครเมทสีก็เห็งอไหล

“อา เอ่อ ซี้โกะ เอาแบบที่มีเนื้อผ้าปิดเนื้อหนังมากกว่านี่ดีไหม”

“ส่วนซิกิบุ...ยังงออย่าใช้ลายเสือดาวเลย แล้วก็อย่าไปหยิบชุดว่ายน้ำลายม้าลายสิ”

เป็นเหตุให้โครเมทสีจึงมาแสดงความความคิดเห็น

ฮิคารุก็ลอยคว้างอยู่เหนือร่างของโครเมทสีและพูดว่า

“ชุดว่ายน้ำของเด็กผู้หญิงนะ ชวนให้รู้สึกเจ็บแปลบ ๆ นี่ โครเมทสี ฉันคิดว่าชุดว่ายน้ำลายดอกสีเหลืองทางนั้นต้องเข้ากับซี้โกะมากเลยละ ไหนลองให้เธอลองสวมดูหน่อยสิ แล้วก็ชุดว่ายน้ำสีเงินที่ทำจากไวนิลที่ดูแวววาวตรงนั้นด้วย! ฉันอยากเห็นคุณซิกิบุใส่ชุดนั้นจังเลย ขอร้องล่ะ โครเมทสี”

วิญญาณของเด็กหนุ่มพูดตามใจชอบ

(นายใส่เองสิ! เจ้าวิญญาณที่เอาแต่คิดง่าย ๆ!)

“อากาศิ ทำไมเหลือกตามองข้างบนอย่างนั้นล่ะ หันมาทางนี้หน่อย”

“พีโครเมทสี หนูผูกเชือกตรงข้างหลังไม่ถึง ผูกให้หนูที”

“อา อากาศิ...! เชือกที่เอวของฉันมันพันกันนะ”

“พีโครเมทสี! ชุดว่ายน้ำมันรัดตัว ถอดออกไม่ได้เลย ช่วยหนูหน่อยสิ”

“อากาศิ! เชือกมันติดกับตะขอกระโปรงนะ ขาเลยพัน

กัน แล้วก็...แล้วก็...”

“โฮโนะจัง...ฉันต้องไปเรียนพิเศษแล้วนะ...”

“อาคางิ! เร็วๆ เข้าสิ!”

“พี่โคเรมิทสึ ช่วยหนูที!”

เสียงตะโกนดังมาจากในห้องลองเสื้อทางนั้นทางนี้

พนักงานต่างถอยหนี ไม่กล้าเฉียดเข้าใกล้

โคเรมิทสึหันซ้ายที่ขวาที่ พลังตะโกนโหวกเหวกในใจ

(อวaaaaa ไม่รู้แล้วว๊าย! พวกเขาเอาเปลือกหอยไป
แปะทั้งท่อนล่างและท่อนบนกันเอาเองละกัน!)

หลังกลับถึงบ้าน

โคเรมิทสึเอาคางเขยบนเสื้อทาทามิภายในห้องส่วนตัว
แล้วทำไหล่ตบกวักเปี่ยกอย่างอ่อนล้า

“...ฉันน่าจะคงไม่ถูกรอคับการไปซื้อของกับเด็กผู้หญิง
จริงๆ นั่นแหละ”

จะว่าไป ทำไมสองคนนั้นถึงได้แข่งขันกันถึงขนาดนี้นะ
แม้แต่ทางกลับบ้าน ชิโอรึโกะก็กุมถุงพลาสติกที่มีหูหิ้วซึ่งใส่ชุด
ว่ายน้ำไว้แน่น

“หนูไม่ยอมแพ้ออก” แล้วก็พึมพำเช่นนั้น

“ฉันว่าน่าสนุกออก ทั้งคุณชิกินุ ทั้งชิโระต่างก็น่ารัก
มากๆ ได้เห็นของดีเข้าแล้วไง”

“...น่ารักหรือ? ทั้งสองคนนะ ตาเป็นประกายขนาดนั้นเลยนะ”

เดี๋ยวก่อนนะ ที่อยู่ติดกันในวันหยุดฤดูร้อนเนี่ย เพราะต้องการบอกว่า “อิม” งั้นหรือ? ไม่อย่างนั้นคงจะอธิบายอารมณ์ที่แสนเร้าร้อนแปลกๆ นี้ไม่ได้สินะ

“...ฉันรู้สึกว่ามันวันนี้วันเดียวก็ใช้วันหยุดฤดูร้อนไปแล้วครึ่งหนึ่งเชียวนะ วันมะรืนนี้ต้องไปสระว่ายน้ำกับทั้งสองคนนั่นหรือ ฮือ เร็วชะมัด”

“อย่าจิตตกอย่างนั้นสิ โครเมทสึ ฉันก็จะไปด้วยนะ”

“อิม นายนะ เอาแต่พูดอย่างครั้นแครงว่าชุดว่ายน้ำลายหยดน้ำนี่ดีนะ ชุดว่ายน้ำโคนขาเจ้าสูงชุดนี้ดีนะ ไม่ใช่ไรเง”

“ชะ ชะ ก็มันเป็นสัญชาตญาณของผู้ชายนี่นา”

โครเมทสึถอนหายใจยาว

“เฮ้อ ช่างมันเถอะ เดี่ยวต้องจัดการ ‘เรื่องค่างคา’ เรื่องต่อไปของนายสินะ”

“อา จำได้ด้วยสินะ”

“แหงอยู่แล้ว เพราะฉันต้องทำให้วิญญาณที่นำราคาญนี้ไปสู่สุคติสักทีนี่นา ระหว่างวันหยุดฤดูร้อนนี้แหละ ต้องจัดการให้หมดเรื่องเร็วๆ สักที”

“อา โครเมทสึในวันนี้ดูเย็นชาและดูงอนๆ นะ” ฮิคารุบอก

“ช่างมันเถอะ แล้ว? ผู้หญิงในครั้งนี้เป็นใครที่ไหนกันล่ะ”

“เรื่องนั้นนะ น่าเสียดายจัง ฉันเองก็ไม่วู้เหมือนกัน”

“เอ๊ะ?”

ใครเมทสี่ทำตาโต ฮีคารุบุตรรอยยิ้มหวานสดใสที่ทำให้
ผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหล

“ทั้งชื่อจริงของเธอ ทั้งอายุ ทั้งที่อยู่ ทั้งหน้า ทั้งเสียง...
ฉันไม่รู้เลยสักอย่างเดียว”

ศรีอยุธยา

ลีอะลีมฮานะ

แต่รักและความทรงจำของฮีตารุ

HIKARU GA CHIKYUU NI ITA KORO Vol.5

© 2012 Mizuki Nomura

All Rights Reserved.

First published in Japan in 2012 by KADOKAWA CORPORATION ENTERBRAIN
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION ENTERBRAIN
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้
เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใด ๆ ทั้งสิ้น

Story and characters in this is a fiction
for entertain based on author 's imagination,
and not involve with real event, people or places in real life.

สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาคภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศญี่ปุ่น
ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดนำไปลอกเลียน ทำซ้ำ ในรูปแบบ หรือวิธีการใด ๆ

All Rights Reserved.

This book is published in Thai under the legal permission from Japanese licensor,
Prohibit from copy or reproduce in any forms or means.

สี่เอะสี่มอานะ

แต่รักและความทรงจำของฮีตารุ

เรื่อง : มิซึกิ โนมูระ / ภาพ : มิโฮะ ทาเคโอกะ
แปล : ชอลดา

บรรณาธิการ : ดุลย์ชาติ
กองบรรณาธิการ : เข้าย้อย

Art Director : ChroNo

ปก : Calbee

รูปเล่ม : รพีพร

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing Co., Ltd

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก

บางโพธิ์พวง ยานนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 170 บาท

จัดจำหน่ายโดย ธนบรรณปิ่นเกล้า โทร. 02-434-8270

www.zenshu.co.th

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

170 บาท

HIKARU GA CHIKYUU NI ITA KORO Vol.5

© 2012 Mizuki Nomura

All Rights Reserved.

First published in Japan in 2012 by KADOKAWA CORPORATION ENTERBRAIN
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION ENTERBRAIN
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

แนว : Romantic

เหมาะสำหรับ : ทั่วไป

สื่อะสี่มูฮานะ แด่รักและความทรงจำของฮิคารุ

วันหยุดฤดูร้อน จริงๆ น่าจะได้อีสระว่ายน้ำกับโอโนะ แต่
ทำไมโอเอซึเกะถึงได้ตามมาด้วยล่ะ?! โคเรมิกสึโดนสองคน
นั้นแย่งขันกันใช้งาน อีกด้านหนึ่ง โคเรมิกสึก็ลงมือเพื่อ
บิดเบือน “เรื่องค้างคา” เรื่องต่อไปของฮิคารุ ...กว่า
“ผู้หญิงในครั้งนี้เป็นใครมาจากไหน” “เรื่องนั้นนะ น่าเสีย
ตายจัง ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน” ...ฮิคารุบอกว่าการตาม
หาเด็กสาวที่เผลอเชื่อไม่รู้จักหน้าเป็น “คำสัญญา” ใน
คราวนี้ ซึ่งเล่นเอาโคเรมิกสึอ้าปากค้างไปเลย โคเรมิกสึ
อาศัยคำใบ้จากบทความในบล็อกจนมาที่ร้านคอฟฟี่ช็อป
ที่สัญญากันไว้ แล้วยิ่งเรื่องกลับกลายเป็นว่า ร้านคอฟฟี่-
ช็อปนั้นเป็นร้านที่อาโออิกำลังทำงานพิเศษอยู่ด้วย!

facebook.com/zenshucomic

www.zenshu.co.th

